

Danskerne tilsluttede sig EF i 1972, og vi sagde dermed ja til et politisk og økonomisk fællesskab.

Det Europæiske Fællesskab blev jo til, fordi man klart erkendte, hvilke problemer der havde ført til Anden Verdenskrig: dårlig økonomi, svage demokratier og fanatisk nationalisme. Det må ikke ske igen. Og EF's mål var at sikre økonomisk fremgang, at styrke demokratierne og skabe social tryghed.

Det Europæiske Fællesskab er først og fremmest et politisk projekt, hvor samhandel frit over grænserne spiller en vigtig rolle. Hovedformålet er at skabe et forpligtende samarbejde i Europa, hvor de store ikke kan tryne de små, og hvor uenighed ikke fører til krig, men til forhandling og løsninger.

Hvorfor er der egentlig så mange danskere, der er skeptiske over for samarbejdet i Europa? Det er jo egentlig paradoksalt, når vi tænker på, at vi i Danmark er verdensmestre i et samarbejdende folkestyre, hvor folk faktisk har valgt, at vi har 10 – ikke mindre end 10 – partier i det danske Folketing til at repræsentere vælgerne. Alligevel holder vi os åbenbart tilbage, når det gælder EU-samarbejdet, men det er jo nøjagtig det samme, der er tale om.

Når man samarbejder, så laver man også kompromiser, og her vil de store lande naturligvis have et stort ord at skulle have sagt. Men fordelene ligger jo i, at vi alle sammen er med i forhandlingerne, og at alle lande skal rette sig efter de fælles regler, også de store lande.

Derfor er det en illusion at tro, at Danmark får større selvstændighed ved at melde sig ud af EU, tværtimod. Vi er af økonomiske, kulturelle og geografiske årsager tæt forbundet med de øvrige lande i EU og afhængige af, hvad de beslutter, men hvis et dansk forslag ikke vedtages i EU, så hedder det straks, at Danmark tabte, men sådan kan man efter vores opfattelse ikke stille det op. Vi er et lille land; vi kan ikke forvente, at alt, hvad vi foreslår, bliver gennemført.

Vi i CD plejer lidt at sammenligne det med vores egen rolle i det danske Folketing. Vi forsøger jo også hver dag at sætte vores præg på de beslutninger, der bliver taget, men vi må acceptere, at vi ikke kan få gennemført alle vores forslag, hvis vi ikke kan skabe et flertal bag dem. Sådan er demokratiets spilleregler jo. Det gælder for alle partier, både store og små. Sådan er det også med hensyn til EU. Vi kan jo altså ikke forvente, at ca. 5 millioner danskere kan få lov at bestemme over ca. 350 millioner europæere,

men vi kan være med til at præge beslutningerne, og det er det, det handler om.

Med Maastrichttraktaten blev EU født, og Amsterdamtraktaten var et nødvendigt skridt videre for mere åbenhed og demokrati, som jo netop Danmark har arbejdet meget for, en effektiv bekæmpelse af international kriminalitet, så bl.a. narkotikasyndikater ikke kan få frit spil, en forstærket indsats for miljø og mod forurening, der jo ikke stopper ved grænsen, en fælles europæisk indsats for lavere arbejdsløshed, en tydeligere udformning af nærhedsprincippet og endelig en traktatfæstelse af menneskerettighederne.

Nu står vi så i den situation – heldigvis – at EU skal udvides med flere af de øst- og central-europæiske lande, og det er da ikke nogen hemmelighed, at vi ønsker dem optaget i EU så hurtigt som muligt. Det ville jo netop bekræfte over for de demokratier, at de er en del af Fællesskabet. Til gengæld er det nødvendigt, tror vi, at give dem nogle lange overgangsordninger i det økonomiske samarbejde, ellers vil det give uoverskuelige økonomiske og sociale problemer i de lande.

De skal naturligvis med i EU, for de skal have gang i deres økonomier, de skal have forbedret deres sociale forhold og udviklet deres demokratier. Problemer med fanatisk nationalisme, der dukker frem sted efter sted, må jo ikke føre til nye konflikter eller krige, og derfor skal de med så hurtigt som muligt.

En kraftig udvidelse af EU med op til 25-30 lande kræver naturligvis nye regler for, hvordan beslutningerne skal træffes. Amsterdamtraktaten har forberedt EU på noget af udvidelsen, men systemet bør ændres endnu mere, og det er jo også det, hele regeringskonferencen går ud på.

Som det nok kan høres her, er det udvidelsen, der har CD's allerførste og højeste prioritet. Vi er derfor meget glade for, at Europa-Kommissionen også har fremlagt et såkaldt vejkort, der på den måde er med til at speede forhandlingsprocessen op, og at vi kan konstatere i avisen i dag, at alle de nuværende medlemslande faktisk bakkede op om den plan.

Det er vigtigt, for på den måde kan vi få de første formentlig tre til fem ansøgerlande med i EU. De kan formentlig blive optaget i 2002 og blive medlem fra den 1. januar 2004. Det er i hvert fald det, som vi i CD mener bør have højest prioritet, og det kan vi jo konstatere der også en lang række andre partier som ønsker.